

İranlı bir anne ve babadan Türkiye’de doğan Marjan Kamali, çocukluğunu Kenya, Almanya, Türkiye, İran ve ABD’de geçirdi. UC Berkeley, Columbia University ve New York University’i bitirdi. İlk kitabı *Together Tea*, Massachusetts Kitap Ödülü final adaylarından biri oldu. *Kırtasiye Dükkânı* ABD’de saygın kitap dergilerinden birçok övgü aldı. Yazar halen eşi ve iki çocuğuyla Boston’da yaşıyor.

MARJAN KAMALI

*Kırtasiye
Dükkânı*

Türkçesi
Çiğdem Banguoğlu Aka

Remzi Kitabevi

KIRTASIYE DÜKKÂNI / Marjan Kamali
Özgün adı: *The Stationery Shop*

*Bu kitapta geçen kişi adları ve bazı ayrıntılar
hayal ürünüdür. Benzerlikler tümüyle rastlantıdır.*

© Marjan Kamali, 2019

Türkçe yayın hakları: © Remzi Kitabevi, 2019

Yayın hakları Jenny Meyer Literary Agency, Inc.
aracılığıyla alınmıştır.

Her hakkı saklıdır. Bu yapıtın aynen ya da özet
olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı
izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayanlar: Çağlayan E. Onar—Ömer Erduran
Düzeltili: Öner Ciravoğlu
Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1953-8

BİRİNCİ BASIM: Temmuz 2020

Kitabın basımı 3000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Güven Mücellit, Mahmutbey Mah. 2622. Sokak
Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 45003 / Tel (212) 445 0004

Kamran'a...
Sen benim aşkımsın.

Bir daha asla kurtulamayacakları bir mahremiyetin
içine doğru hızla yuvarlandılar.

E SCOTT FITZGERALD
Cennetin Bu Yakası

Bilmediğiniz tarih dışında dünyada yeni hiçbir şey yok.

HARRY TRUMAN

BİRİNCİ KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM

Huzur Evi

2013

“Onu görmek için bir randevu aldım.”
Dışçiden ya da terapistten randevu almış gibi söyledi bunu, ya da en yeni model buzdolabını alırlarsa Walter ve kendisine ömür boyu soğuk süt, taze sebze ve bozulmamış peynir vadeden ısrarcı satıcıyla görüşecekmiş gibi.

Walter, bakışları mutfak havlusu üzerindeki şemsiyeli sarı civciv desenine dalmış, bulaşıkları kuruluyordu. Karşı çıkmadı. Walter Archer’ın mantığa olan eğilimi, akli ön plana alma yeteneği, Roya’nın kendi akli seliminin bir göstergesiydi. Zira Roya, akli başında ve inanılmaz derecede anlayışlı bir adamla evlenmemiş miydi? Sonuçta, uzun yıllar önce Tahran’da küçük bir kırtasiye dükkânında tanıştığı oğlanla evlenmeyip, onun yerine hayatını bu Massachusetts doğumlu istikrar abidesine bağlamamış mıydı? İşte bu Walter’a. Neredeyse hiç sektirmeden her gün kahvaltıda haşlanmış katı yumurta yiyen bu adam, “Onu görmek istiyorsan, görmelisin,” dedi bulaşıkları kurularken. “Son zamanlarda iyice harap oldun korkarım.”

Roya Archer artık Amerikalı sayılırdı. Yalnızca evlilik nedeniyle değil, belki elli yılı aşkın Birleşik Devletler’de yaşamış olduğu için. Çocukluğunu Tahran’ın sıcak ve tozlu sokakların-

da kız kardeşi Zari'yle ebelemece oynarken geçirdiğini hatırlıyordu, ama şimdi hayatı New England'da özenle kuşatılmıştı.

Walter ile.

12

Ama yalnızca bir hafta önce bir dükkâna yaptığı bir ziyaret—ataş almak için!—her şeyi çattırdatıp açığa çıkarmıştı. Yeniden 1953 yılına saplanıp kalmıştı. O çekişmeli yaz döneminde İran'ın en büyük şehrinin ortasındaki Metropol Sineması. Lobideki daire biçimi kırmızı kanepeler, üzerinde asılı duran avizenin iri gözyaşları gibi parıldayan kristalleri, sigaralardan küçük bulutlar halinde yükselen dumanlar. Oğlan onu merdivenlerden yukarı sinema salonuna çıkarttığı anda, ekranda yabancı isimli yıldızların birbirlerini okşadıklarını görmüştü. Film bittikten sonra, yazın alacakaranlığında birlikte yürümüşlerdi. Gökyüzü açık eflatundu, bu rengin içinde morun katman katman öyle çok tonu vardı ki insan bunun mümkün olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Oğlan yasemin kokulu çalılığın yanında ona evlenme teklif etmişti. Roya'nın adını söylerken sesi titremişti. Sayısız aşk mektubu göndermişlerdi birbirlerine, nasıl birlikte olacaklarını planlamışlardı. Ama sonunda, hiçbir şey olmadı. Hayat planladıkları her şeyi Roya'nın ayağının altından çekip almıştı.

Olsun, ne yapalım.

Roya'nın annesi kaderimizin doğduğumuzda alnımızda yazılı olduğunu söylerdi hep. Onu göremezdik, onu okuyamazdık, ama o orada görünmez bir mürekkeple yazılı olurdu ve hayatımız bu kadere izlerdi. Ne olursa olsun.

Roya uzun yıllardır o oğlanı ruhunda bastırıp aklından çıkarmıştı. Kurması gereken bir hayat, tanınması gereken bir ülke vardı. Walter vardı. Yetiştirmesi gereken bir çocuk vardı. O Tahranlı oğlan eski püskü işe yaramaz bir paçavra gibi pekâlâ kovanın en dibine sıkıştırılabilir, en derinlere gömülebilir, böylece neredeyse unutulabilirdi.

Fakat şimdi nihayet ona kendisini neden meydanın ortasında bırakıp gittiğini sorabilecekti.

Walter manevra yaparak kar yığınlarının daralacağı kaygan noktaya arabayı park etti. Sarsılarak durduklarında Roya arabanın kapısını açamadı. Nedense, birlikte yaptıkları uzun yolculuk sırasında, arabanın içinde kilitli kalmışlardı.

Walter dışarıdan dolanıp arabanın kapısını açtı, çünkü o Walter'dı, çünkü o bir hanıma nasıl davranılacağını ona öğretmiş olan bir anne (Alice: nazik, tatlı, patates salatası kokan bir kadın) tarafından yetiştirilmişti. Çünkü o yetmiş yedi yaşındaydı ve bugünkü genç erkeklerin karılarına neden kırılğan cam muamelesi yapmadıklarını anlayamıyordu. Roya'nın arabadan inmesine yardım etti ve örgü atkısının, ağzını ve burnunu rüzgâra karşı koruduğundan emin olmak istedi. Birlikte dikkatlice park yerinden geçip gri renkteki Duxton Huzur Evi'nin basamaklarını çıktılar.

Lobide onları aşırı sıcak bir hava akımı karşıladı. Sarı saçlarını topuz yapmış, otuz yaşlarında genç bir hanım masanın arkasında oturuyordu. Üzerinde CLAIRE yazan plastik bir yaka kartı göğsüne iştirilmişti. Masasının arkasındaki panoda asılı duran ve ünlem işaretleriyle "Sinema Gecesi!" ve "Bavyera Yemeği!" etkinliklerini heyecanla bildiren el ilanları, ne eskilikten kıvrılmış kenarlarını, ne muşamba zeminde tekerlekli sandalyeleriyle milim milim ilerleyen kırışık buruşuk insanları ne de düşmemek için yürüteçlerinde dengelerini sağlamaya çalışan diğerlerini dikkate alır gibiydi.

"Merhaba! Bugün cuma yemeğinde bize katılıyor musunuz?" diye yüksek sesle sordu Claire.

Walter bir şey söylemek için ağzını açtı.

"Merhaba, hayır katılmayacak," dedi Roya aceleyle. "Kocam Dandelion Deli'deki ünlü suni ıstakozlu sandviçi deneyecek. İnternette *Yelp*'ten buldum orayı. Kış ortasında ıstakozlu sandviç satan bir yer bulmak nadir rastlanan bir durum, öyle değil mi? Suni ıstakoz bile olsa." Gelişigüzel konuşuyordu. Gerginleşme-

mek için öylesine zorluyordu ki kendisini. “Beş yıldız vermişler ona.”

“O mezeci dükkânına mı?” dedi resepsiyon memuru. Şaşır-mış görünüyordu.

“Onların istakozlu sandviçine,” diye mırıldandı Roya.

Walter içini çekti. Karısının verilen beş yıldıza inandığını belirtmek için beş parmağını açıp Claire’e gösterdi.

“Ha, tamam! Istakoz!” diyerek başını salladı Claire. “O *Yelp* değerlendirmelerine güvenmek gerek!”

“Hadi o zaman,” dedi Roya kocasına nazikçe. Ayak parmakları ucunda yükselip onu tıraş olmuş yanağından öptü. Walter’ın kırışık cildi, Irish Spring sabunu kokusu. Roya onu rahatlatmak istiyordu.

“Hadi bakalım.” Walter başını salladı. “Sen tamamsın. Ben gidiyorum o halde.” Ama yerinden kılmıdamadı.

Roya, Walter’ın elini sıkıca tuttu, her zamanki tanıdık yumuşak temastı bu.

“Dikkat edin de başını fazla belaya sokmasın,” dedi Walter, sonunda resepsiyon memuruna. Sesi gergindi.

Walter çift kanatlı kapıdan çıkıp buzlu park yerine inerken, lobiye ani bir soğuk hava dalgası girdi.

Roya resepsiyon masasının önünde tedirginlikle durdu. Lobideki amonyak ve bir tür yahni kokusu aniden dayanılmaz gelmişti. Sığır eti kokusu muydu bu? Kesin, soğanlı sığır eti-ydi. New England soğuğunu dengelemek için sonuna kadar açılmış olan ısıtma, yahninin kokusunu bayıltıcı hale getiriyordu. Gerçekten kalkıp buraya geldiğine inanamıyordu. Isıtıcılar tıslıyor, tekerlekli sandalyeler gıcırdayordu; birden bütün bu durum korkunç bir hata gibi göründü.

“Peki, *size* nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Claire. Altın bir haç sallanıyordu boynundan. Roya’ya, sanki onu tanıyormuş gibi, tuhaf bir ifadeyle baktı.

“Birisini görmek üzere randevu almıştım,” dedi Roya. “Destekli yaşam hizmeti alan hastalarınızdan biri.”

“Hm, burada yaşayan *sakinlerimizden* biri demek istiyorsunuz herhalde. Harika. Kimdir acaba?”

“Bay Bahman Aslan.” Sözcükler Roya’nın ağzından, yavaş yavaş çıktı. Yıllar vardı ki, onun adını yüksek sesle telaffuz etmemişti.

Claire’in boynundaki haç floresan ışığın altında parıltıydı. Walter artık park yerinden çıkmış olmalıydı.

Claire masasından kalkıp Roya’nın karşısında durdu. Nazikçe kadının iki elini kendi elleri arasına aldı. “En sonunda sizinle tanışmak ne kadar hoş, Bayan Archer. Ben Claire Becker, Duxton Huzur Evi’nde yönetici yardımcısıyım. Geldiğiniz için teşekkür ederiz. Sizin hakkınızda öyle çok şey duydum ki. Burada olmanız benim için çok şey ifade ediyor.”

Öyleyse Claire resepsiyon memuru değildi—yöneticiydi. Claire Becker nasıl oluyor da Roya’nın adını biliyordu? Randevu defterinde yazılıydı herhalde. Ne de olsa randevu almıştı. Ama bu genç kadın neden kendisini tanıyormuş gibi davranıyordu? Ve nasıl oluyor da hakkında çok şey duymuş olabiliyordu?

“Lütfen gelin,” dedi Claire yumuşak bir biçimde. “Sizi doğrudan ona götüreceğim.” Bu sefer sesine, ortamdaki mutsuzluğun üstünü örtmek için daha önce kullandığı zoraki canlılık vurgusunu eklememişti.

Roya, Claire’in peşinden bir koridor boyunca yürüdü. Koridor, büyük bir masa ve iki yana sıralanmış katlanabilir plastik iskemlelerin bulunduğu büyük bir salona açılıyordu. Ancak masada oturup bingo oynayan ya da dedikodu yapan hiç kimse yoktu.

Claire odanın sonundaki uzak köşeyi işaret etti. “Sizi bekliyor.”

Pencerenin kenarında, tekerlekli sandalyede bir adam oturuyordu, yanında da boş plastik bir iskemle vardı. Adamın arkası dönüktü; Roya yüzünü göremiyordu. Claire adama yaklaştı, fa-

